

حكاية البخيل

٩٧

حكاية البخيل

ايڪ شهر ما ايڪ شخص هتو، اها تزدِيڪ گهني
دولة هتي، مگر ٻه گهڻو ڪنجوس هتو، اهاو ايڪ
جگري دوست ٻه درويش هتو، ٻيو ما دوستي
گهني، مگر جيواري درويش دولة مند نا پاسي اوڻي
تو ڪنجوس نا دل ما امج خيال اوڻي ڪر اوڻي درويش
مارا سي ڪي مانگي نرلي!

ايڪ دن وه ڪنجوس ٻه رهيو، درويش نه خبر
پڙي توڻي اها ملو اوڻي، درويش نه اوڻا ديکي دولة
مند نه خوف ٿيو ڪي مانگي نرلي، تو ڪنجوس ٻه

پہلے سی ۽ کہلاوي دیدو کہ میں "گھنوبیمار
چھون، پچھی ملواوے"،

درویش چلاک هتا سمجھی گیا، انے کہوالاگا کہ
میں تمارا سی صدقہ انے کفارة لیوانتھی ايو، مگر
ایک دوست نا حیثیہ سی تمنے پریگوا ايو چھون،
کنجوس یراھنے اندراوانی مزا اپی. درویش اندر
اوي نے اھنی طبیعتہ پوچھی، تو کنجوس یر کہیو
کہ "ماري زندگی نو بھروسو نتھی انے مارا مال نو
سونہ تھاسے؟!"

درویش یر کہیو کہ "گھبراؤمت، جہ جہان چھے
وہان چھے، مگر میں تمنے ایک وات کہون چھون"

اڻسٽا ڪنجوس پاڇو خوف ما'ايو، درويش ڪهڙي
چهي ڪهڙي "اڻڪي پئسيهه ني وات نٿي، مفت ني وات چهي،
تو درويش ڪهڙي چهي ڪهڙي اڄ سڀا ما ديهو ڪهڙي مارا
باوا اني تارا باوا جنهه ما چهي اني گهڻا خوش چهي
،مگرايڪ نا ڪپڙا پهاڻي ڪيا چهي ترسي يه لوگون
سوئي ني ضرورهه چهي، اني ميڊي ڏيڪهون چهون ڪهڙي
تميڊي نڙديڪ ما وهانر جاسو، تو تمارا ساڻهه سوئي
لئي جاو، وهانر اڀي ديجو، ڪنجوس ڪهڙي چهي: ميڊي
سوئي ڪي طرح لئي جيئس؟" درويش ڪهڙي چهي
:"تمارا ڪفن ما ڪهوسي ديجو"، ڪنجوس ڪهڙي چهي:

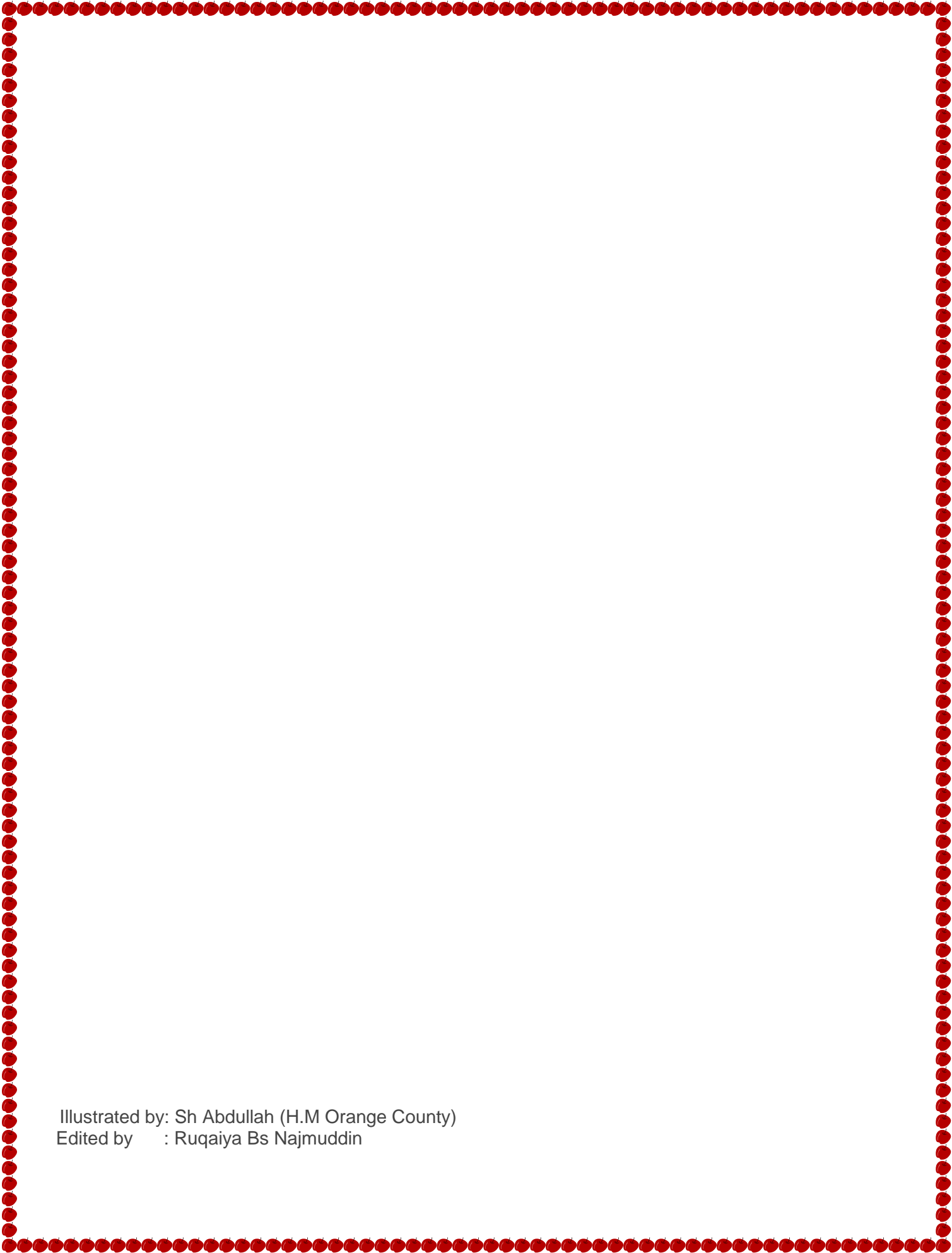
"ڪفن تو سڙي جاسي يه ڪي طرح جنهه ما
اوسه؟"، تو درويش ڪهڙي چهي: "جيوارهه سوئي تمارا

ساتھ جنہ ما نتي اوي سکتی تواتی دولہ تمیں جمع
کیدی چھے یر کئی طرح تمارا ساٹھے اؤسے؟ "تردن
سی کجوس نی انکھ کھلی گئی انے خیرنا عمل ما
خرچو شروع کیدو.

جر مثل سیدی صادق علی صاحب قس
فرماوے چھے:

سامان گر کرے تو کر جے تو موت خاطر
نہیں ساٹھاوے تارے تربہ ما مال و دولہ

Illustrated by: Sh Abdullah (H.M Orange County)
Edited by : Ruqaiya Bs Najmuddin